

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/99/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119200246
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8119200246.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu W.. G. C., L.. XX.XX.XXXX, J. Y. X, XXX XX B., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpenému JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Mýtina 48, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, o primerané finančné zadost'učinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, zo dňa 24.05.2019, č.k. 20Csp/6/2019-55 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku I. a III.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len súd prvej inštancie) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 200 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku“.

2. Vec právne odôvodnil podľa ust. § 1 ods. 1, § 3 ods. 3, ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalovaný ako dodávateľ sa žalobou v konaní 17C/487/2015 pred Okresným súdom Prešov domáhal od žalobcu ako spotrebiteľa zaplata sumy 2 462,63 eura s prísl. na základe úverovej zmluvy zo dňa 21.04.2011. Súd v uvedenom konaní na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že k uzavretiu zmluvy zo dňa 21.04.2011 došlo nekalou obchodnou praktikou zo strany právneho predchodcu žalovaného, keď tento uzatvoril niekoľko zmlúv so žalobcom, ktorých výška ku dňu uzavretia zmluvy o pôžičke predstavovala 5 214,34 eura a bez toho, že by žalobca mal záujem o uzavretie konsolidácie týchto predchádzajúcich úverov. Právny predchodca žalovaného vyzval žalobcu na uzatvorenie novej zmluvy rovnajúcej sa výške záväzkov z predchádzajúcich zmlúv (5214,34 eur), pričom v skutočnosti žalobcovi žiadne finančné prostriedky nepožičal, ale započítal si ich na predchádzajúce úvery v dôsledku čoho sa žalobcovi zvýšili celkové náklady o sumu 6 071,66 eura. Navyše právny predchodca žalovaného pristupoval pri uzatváraní zmlúv

v rozpore s odbornou starostlivosťou, keď nezisťoval bonitu žalobcu, jeho schopnosť splácať splátku 114,00 eur, čo sa prejavilo v neskoršom období, keď žalobca nebol schopný túto výšku splátok uhrádzať. Takisto neposkytol žalobcovi vysvetlenie a potrebné informácie k takémuto postupu a bez objasnenia, že dôjde k navýšeniu celkových nákladov, konal v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, čím narušil ekonomické správanie sa žalobcu ako spotrebiteľa vo vzťahu k produktu. Súd v konaní 17C487/2015 uzavrel, že nemôže priznať právnu ochranu dodávateľovi, lebo predmetná zmluva pre použitie nekalej obchodnej praktiky je neplatná a navyše nárok je premlčaný. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 10.05.2017, č. k. 17C487/2015-83 zamietol žalobu, ktorou sa žalovaný domáhal po čiastočnom späťvzati žaloby zaplattenia sumy 2 462,69 eura.

4. V predmetnom konaní si žalobca uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 683,35 eura, čo predstavuje polovicu zo sumy 3 366,71 eura, ktorú si žalovaný pôvodne voči žalobcovi uplatnil v základnom konaní (17C487/2015) neoprávnene. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcovi, ktorá mu vznikla konaním žalovaného je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného žalobca trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby, závadne konal. Súd sa nestotožnil s výškou primeraného finančného zadosťučinenia, ako si žalobca uplatnil. Prihliadol pritom na funkciu, ktorú má primerané zadosťučinenie mať, ale aj na skutočnosť, že žalobca neuhradil ani poskytnutú sumu. Súd za dôvodnú, primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti priznal žalobcovi výšku primeraného finančného zadosťučinenia 200,00 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

5. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní úspešný v časti základu nároku v rozsahu 100 %, pričom výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu. Preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že pri vyčíslení trov konania sa bude vychádzať z priznanej sumy.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok vo výroku I. a III. zmenil, žalobu zamietol a priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Uviedol, že žalobca nemá žiaden nárok na primerané finančné zadosťučinenie, nakoľko predpokladom priznania finančného zadosťučinenia je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti treba rozumieť aktívne konanie spotrebiteľa a úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľov, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. V prejednávanej veci podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti žalobcom nie je splnená, keďže žalobca neuplatnil žiaden konkrétny nárok z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľa. Neplatnosť úverovej zmluvy, ktorej sám žalobca bol zmluvnou stranou, nepredstavuje porušenie práv spotrebiteľa v zmysle Zákona č. 250/2007 Z.z., ale nastolenia režimu vydania bezdôvodného obohatenia na oboch stranách takto neplatne dohodnutej zmluvy. Ani v prípade bezúročnosti úveru, ktorá nastáva priamo zo zákona, žiadne práva žalobcu, ktoré mu priznáva Zákon č. 250/2007 Z.z. porušené neboli, a preto mu nevznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Veriteľ je pri bezúročnosti úveru už dostatočne sankcionovaný stratou nároku na úroky a poplatky, a preto je nepripustné, aby pre formálne nedostatky zmluvy mal byť sankcionovaný druhýkrát v podobe znášania zadosťučinenia v prospech zmluvnej strany profitujúcej z bezúročnosti. Nakoľko žiadne práva žalobcu, ako spotrebiteľa, porušené neboli, žalobcovi nemohol vzniknúť nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 tretia veta Zákona č. 250/2007 Z.z. Žalovaný odvolaním napadol aj výrok o trovách konania z dôvodu, že súd svojim rozhodnutím porušil zásadu zodpovednosti za výsledok konania, ktorá je vyjadrená v ust. § 255 CSP. Predmetom sporu bolo zaplattenie 1 683,35 eura, pričom výšku predmetu sporu vymedzil žalobca v žalobe. Priznanie nároku na náhradu trov konania v plnej výške spotrebiteľovi, v prípade len jeho necelého 12 % úspechu v spore, je porušením procesnej zásady zodpovednosti za výsledok konania, ale aj porušením princípov všeobecnej spravodlivosti. V prípade sporov iniciovaných spotrebiteľom z titulu zaplattenia primeraného finančného zadosťučinenia, je pri názore prezentovanom súdom prvej inštancie veriteľ vopred odsúdený na znášanie trov konania protistrany, a to aj pri akomkoľvek, čo i len čiastočnom úspechu spotrebiteľa v spore, čo je názor zjavne nesprávny, narúšajúci základné princípy Civilného sporového poriadku a rovnosti sporových strán.

7. Žalobca sa k podanému odvolaniu žalovaného nevyjadril.

8. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých výrokoch spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania, podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 17C/487/2015 bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa. V uvedenom konaní sa žalovaný - dodávateľ, domáhal od žalobcu - spotrebiteľa, zaplata sumy 2 462,63 eura s prísl. na základe úverovej zmluvy uzavretej medzi jeho právnym predchodcom - Consumer Finance Holding, a.s. a žalobcom ako spotrebiteľom dňa 22.05.2011. Žalobca ako spotrebiteľ vo vyjadrení k žalobe podaním z 11.08.2016 namietal neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve, a skutočnosť, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Navyiac vzniesol aj námietku premlčania.

10. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 10.05.2017 č.k. 17C/487/2015-83 žalobu zamietol a vyslovil, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. V rozhodnutí súd konštatoval, že k uzavretiu zmluvy dňa 21.04.2011 medzi stranami sporu došlo nekalou obchodnou praktikou zo strany dodávateľa, čo vyplýva z účelu pôžičky, keď spotrebiteľ uzatvoril niekoľko zmlúv, ktorých výška ku dňu uzavretia predmetnej pôžičky predstavovala 5 214,34 eura, pričom dodávateľ vyzval spotrebiteľa na uzatvorenie novej zmluvy rovnajúcej sa výške záväzkov s predchádzajúcich zmlúv, t.j. vo výške 5 214,34 eura. V skutočnosti však dodávateľ spotrebiteľovi žiadne finančné prostriedky nepožičal, ale tieto započítal na predchádzajúce úvery v dôsledku čoho sa spotrebiteľovi zvýšili celkové náklady o sumu 6 071,66 eura. Navyiac dodávateľ pri uzatváraní zmluvy so spotrebiteľom pristupoval v rozpore s odbornou starostlivosťou, keď nezisťoval bonitu spotrebiteľa, jeho schopnosť splácať splátky po 114,00 eur mesačne, neposkytol spotrebiteľovi vysvetlenie a potrebné informácie k takémuto postupu a bez objasnenia, že dôjde k navýšeniu celkových nákladov konal v rozpore z požiadavky odbornej starostlivosti, čím narušil ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k produktu. Dodávateľ teda konal v rozpore s ust. § 7 ods. 2 a ust. § 8 ods. 3 Zákona č. 250/2007 Z.z., pretože ak chcel administratívne zjednotiť predchádzajúce tri úvery, nenavýšoval by spotrebiteľovi sumu o 6 071,66 eura celkových nákladov. Súd uzavrel, že uzavretá zmluva medzi stranami sporu pre použitie nekalej obchodnej praktiky je neplatná a žalobou uplatnený nárok je aj premlčaný.

11. K odvolacej námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na závery konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sú vyvodzované právne závery a aplikovaná konkrétna právna norma na zistenie skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny, náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, odvolací súd zhodnotil túto odvolaciu námietku vo vzťahu k priznanému finančnému zadosťučineniu za nedôvodnú. V celom rozsahu poukazuje na vecne správne závery súdu prvej inštancie týkajúce sa základu tohto uplatneného nároku.

12. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva „odradzujúci“).

13. A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

14. K odvolacej námietke žalovaného, že žalobca v inom konaní neuplatnil nárok na ochranu spotrebiteľa, odvolací súd uvádza, že z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nevyplýva, aby predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie malo byť podanie žaloby na súde. Spotrebiteľ sa totiž ochrany svojho práva môže domáhať na súde nielen podaním žaloby, ale tiež formou obrany proti uplatnenému nároku. Rovnako takáto ochrana spotrebiteľovi môže byť poskytnutá i orgánom rozhodujúcim o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy. Aj vtedy, ak je ochrana poskytnutá spotrebiteľovi bez návrhu zo strany orgánu rozhodujúceho o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy a určité plnenie požadované žalobou nie je priznané, zamietnutie žaloby ohľadne tohto plnenia nie je možné z procesnej stránky hodnotiť inak ako úspech spotrebiteľa a nie úspech orgánu rozhodujúceho o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorý postavenie strany sporu nemá.

15. Ako už bolo konštatované vyššie, žalobca vystupoval v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 17C/487/2015 na strane žalovaného v postavení spotrebiteľa. V uvedenom konaní bol v plnom rozsahu úspešný a súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, cit.: „Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že k uzavretiu predmetnej zmluvy z 21.04.2011 došlo nekalou obchodnou praktikou zo strany právneho predchodcu žalobcu, čo vyplýva už aj z účelu pôžičky, keď žalovaný uzatvoril niekoľko zmlúv, ktorých výška ku dňu uzavretia tejto pôžičky predstavovala 5 214,34 eura a bez toho, že by sám mal záujem o uzavretie konsolidácie týchto predchádzajúcich úverov právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na uzatvorenie novej zmluvy rovnajúcej sa výške záväzkov z predchádzajúcich zmlúv 5 214,34 eura, pričom v skutočnosti žalovanému žiadne finančné prostriedky nepožičal, ale započítal si ich za tieto úvery, v dôsledku čoho žalovanému sa zvýšili celkové náklady o sumu 6 071,66 eura. Navyiac právny predchodca žalobcu pristupoval v rozpore s odbornou starostlivosťou, keď nezisťoval bonitu žalovaného, jeho schopnosť splácať splátku 114,00 eur, čo sa aj prejavilo v neskoršom období, keď žalovaný nebol schopný takúto výšku splátok uhrádzať. Takisto žalovanému neposkytol vysvetlenie a potrebné informácie k takémuto postupu a bez objasnenia, že dôjde k navýšeniu celkových nákladov zo strany žalovaného, konal v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a narušil ekonomické správanie žalovaného ako spotrebiteľa vo vzťahu k produktu. Konal teda v rozpore s ust. § 7 ods. 2 a s § 8 ods. 3 Zákona č. 250/2007 Z.z., pretože ak chcel administratívne zjednotiť jeho predchádzajúce tri úvery, nenavýšoval by mu sumu o 6 071,66 eura celkových nákladov. Takéto zjednotenie alebo konsolidácia úverov nebola v záujme žalovaného a z účelu pôžičky nie je zrejmé, či by tieto úvery, ktoré sa mali spojiť, obstáli pri súdnom prieskume zmluvných podmienok v nich uvedených, a či by sa jednalo u nich o neprimerané zmluvné podmienky, príp. by nešlo o neplatné úvery, resp. premlčané nároky. Z tohto dôvodu nemožno priznať právnu ochranu žalobcovi, lebo predmetná zmluva pre použitie nekalej obchodnej praktiky je neplatná a nárok žalobcu je zjavne premlčaný. Súd preto žalobu v celom rozsahu zamietol.“

16. Právoplatným ukončením konania vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 17C/487/2015 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola na súde podaná dňa 09.01.2019.

17. Odvolací súd vzhľadom na spotrebiteľom úspešné uplatnenie porušenie práva voči dodávateľovi uvádza, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie. Je potrebné si ozrejmiť, že bol to práve žalovaný, resp. jeho právny predchodca, ktorý koncipoval obsah formulárovej zmluvy o úvere, ktorú súd vyhlásil za neplatnú z dôvodu, že k jej uzavretiu došlo nekalou obchodnou praktikou zo strany právneho predchodcu žalovaného.

18. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závažného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod.

19. Žalovaný si v konaní 17C/487/2015 vedenom pred Okresným súdom Prešov vo vzťahu k žalobcovi uplatňoval finančné plnenie, na ktoré nemal nárok. Uvedeným konaním vyvolal u žalobcu stav právnej

neistoty, ktorý musel žalobca počas celého konania znášať. Konanie žalovaného vo vzťahu k žalobcovi je o to závažnejšie, že zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobcom dňa 21.04.2011 bola v uvedenom konaní vyhlásená za neplatnú z dôvodu, že k jej uzavretiu došlo nekalou obchodnou praktikou. V predmetnom konaní žalobca ako spotrebiteľ si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu. Keďže žalobca ako spotrebiteľ, ktorý bol plne úspešný v základnom konaní, teda úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, naplnil hypotézu ust. § 3 ods. 5, 3. veta Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

20. Súd má za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ úspešne bránil v spore, správne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, príp. sa ho nedopustí v takej intenzite.

21. V dôsledku konania žalovaného bol žalobca nielenže vystavený bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, bol nútený chrániť svoje práva v súdnom konaní. Nie je snáď ani potrebné pri tom pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Súd preto považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu, ako ju stanovil súd prvej inštancie, a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práv žalobcu ako spotrebiteľa.

22. Vecne správne výroky o priznaní finančného zadosťučinenia zodpovedá aj vecne správny výrok o nároku na náhradu trov konania. Žalobcovi bol správne priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu napriek tomu, že žaloba bola v prevyšujúcej časti zamietnutá. V danom prípade žalobca bol v konaní úspešný v časti základu nároku v rozsahu 100 %, pričom výška priznaného nároku súvisela výlučne od úvahy súdu, a preto je správne rozhodnutie aj vo výroku o trovách konania. Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie žalovaného nebolo dôvodné v dôsledku čoho nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnému žalobcovi. Keďže žalobcovi v odvolacom konaní žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli, ani si ich náhradu neuplatnil, súd vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).